

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έσχατον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην Ικτάτου μηνός
 και είνε προκληρωτάαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν' Ελλάδα λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αΐδου, 117, έναντι Χρυσοπηλαγωγίσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}.

Έν Αθήναις, την 12 Σεβρουαρίου 1900

Έτος 22^{ον}. — Άριθ. 7

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥΨ

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 45.)

— "Οχι, είπεν έντόνως οίατρός, όστις έμάντευε την άνυπομονησίαν, την όποιαν είχεν ή μήτηρ ν' άκούση την γνώμην του άν έπιτρέπετε, θα φροντίσωμεν πρώτον διά τον μικρόν μου πελάτην. . .

— Άλλά άφ' ου ήλθατε εις τό . . .

— "Η δεσποινίς άκ' έδώ θ' άναλάβηνά σας άντικαταστήση όλίγας στιγμάς.

— Και άν το έπιτρέπη, θα την βοηθήσω κ' έγώ να έτοιμασωμεν τον καρφέ, είπεν ή Καραλία.

— Λοιπόν σύμφωνοι, είπεν ο κ. Μασσαί. Σεις μένετε έδώ διά την εξέτασιν του μικρού άρρώστου. Ήμείς πηγαίνομεν έξω, και παρακαλώ την δεσποινίδα Μάρθαν να μας φέρη και τα άλλα τ' άδελφία της, άρσενικά και θηλυκά, που δεν τα είδαμεν ακόμη, να τα γνωρίσωμεν.

Άπό όλα τα μέρη επρόβαλον κεφαλαί ξανθαί ή μελαχροιναί κοράσια ή άγόρια των όποιων ή ηλικία έποικίλλε μεταξύ δεκατεσσάρων και έξ έτών έφαίνοντο άναριθμητά ήσαν όλα καχουλά. άρκετά εύμορφα και καλοκαμωμένα. όλα είχον κάτι από την πατρικην σοβή πρότητα, συμπεριφοράν δε έδεικνυον πολύ καλήν. Ο κ. Μασσαί και οι άλλοι είσήλθον εις τό μαγειρείον, τό όποιον ήτο περισσώτερον εύθυμον και περισσώτερον φιλόξενον από τό « έντευκτήριον »· την έντύπωσιν δε ταύτην προσέδιδον εις αυτό ή παράταξι των άπαστραπτόντων χαλκών σκευών, τα ζωήρως χρωματισμένα φαθεντιανα δοχεία, τα παλαιού σχεδίου κιβώτια, τα

όποια έφερον γλυφάς λικινθείσας από τον καιρόν, ή μεγάλη έστία, και τα όπωρικά, τα λαχανικά και τα λουκανικά άνόμη και τα χοιρομήρια, τα όποια έκρέμαντο από τας δοκούς της όροφής.

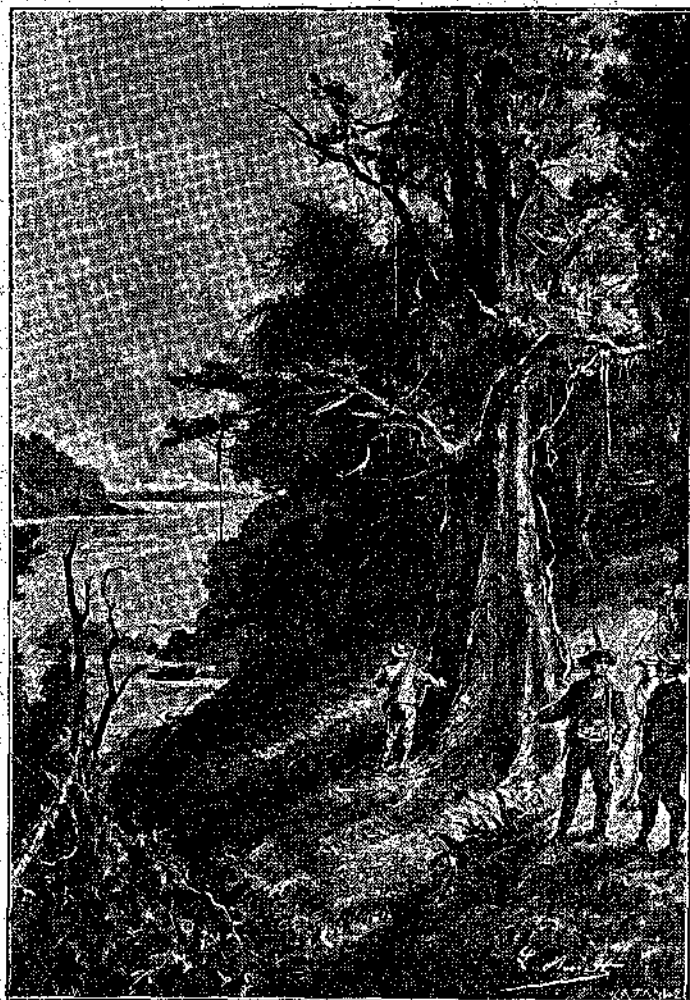
Η Μάρθα και ή Καραλία ήρχισαν να έτοιμαζούν άφθονον και δρεκτικόν γεύμα. Οι μικροί άδελφοί και αι μικραί άδελφαί τας έδοθήσαν με ζήλον αύται έστρωνον την τραπεζαν, εκείνοι έτρεχον εις τον λαχανόκηπον να φέρουν λαχα-

νικά ή να κόψουν όπωρικά, ή έτρεχον εις τό περτάμιον να θέσουν τας φιάλας να κρυώσουν, κατά τας οδηγίας της μεγάλης άδελφής.

Έν ώ ή Μάρθα έλεγεν εις την Καραλίαν την ηλικίαν και τα κάπως παράξενα όνόματα των άρσενικών και θηλυκών άδελφών της, ο κ. Μασσαί και ο Γεράρδος συνωμίλου με τους δύο μεγαλύτερους υίους του Μωβιλαιν έμαθον δε, όχι χωρίς έκπληξιν, ότι τον καιρόν κατά τον όποιον έμεινον, καταναγκαστικώς μεταξυ των Χονδρονιστών φάλαων, είχον γείτονας τους ανθρώπους, οι όποιοι τους έφιλοξένουν σήμερον.

Η οικογένεια του Μωβιλαιν καθήγετο από τους Ουγενότους εκείνους, τους άκλονήτους εις την πίστιν των, οίτινες ηναγκάσθησαν να έκπατρισθούν και διασκορπίσθησαν εις την Αγγλίαν, την Γερμανίαν, και την Αμερικην, την έρημον. Πόσους έκπαιδείους τεχνίτας, πόσους καλλιτέχνας και μέλλοντας συγγραφείς και ποιητάς, και πόσους άνδρας ρωμαλέους και τιμίους έχασε τότε ή Γαλλία, έξ αιτίας του αγρίου εκείνου διωγμού των Ουγενότων!

Η οικογένεια του Μωβιλαιν έγκατεστάθη εις την Μισσημβρινήν Αφρικην δύο όλοκληρους αιώνας έξη εκεί ήσυχος και εύτυχής, καλλιεργούσα την γην, τρέφουσα ζώα, μη έπομακρυνόμενη από τον ποταμόν Ζαμπέζην, μεταβάλλουσα όμως διαμονήν με την μεγαλύτεράν εύκολίαν άν τό μέρος έπαυε να είνε εύχάριστον ή κα-

«Οι ταξιδιώται όμολόγησαν, ότι ή έκλεχθείσα τοποθεσία ήτο θαυμάσια» (Σελ. 55, στήλ. α').

θίστατο επικίνδυνον, ή αν γη ακαλλίερ- γήτος και γονιμωτέρα τους επροσκάλει να μεταναστεύουν αλλού.

Είκοσι έτη τώρα ήσαν εγκατεστημέ- νοι εις την ράχιν του λόφου, ο οποίος απο- τελεί το όριον του χωριού των Ματαβέ- λων. Ήσαν εύτυχεσι· αι γεωργικαι των εργασιαι ήβαιον κατ' ευχην, ή κτηνοτρο- φια των ήμιαζε και τα ζφα των εκολ- λαπλαστάζοντα· οδβαιζαν δε καταγίδα ειχον υποφέρει μάχη της ήμέρας κατά την όποιαν οι Άγγλοι εισέβαλον εις την χωραν των Χ ο ν δ ρ ο κ ε φ α λ ω ν, συνοδευόμενοι από τους πατροπαράδους έχθρους αυτών, τους Ρ ι ν ο κ ε ρ ο υ ς.

Το γεγονός τουτο το όποιον ήλευθε- ρωσε τους Μασσαι, δεν απέθη τόσο ευ- χάριστον εις τους Μωβιλαιν. Από της στιγμης εκείνης ή όψις της χώρας με- τεβλήθη· οι Ιθαγενεις, ειρημικοί και ή- συχοι έως τότε, έγιναν κακοί, φιλό- νεικοι, τραχεις ήρχισαν να πίνουν, και το θείαμα της μέθης των μαύρων ήτο θλι- βερώτατον· οι Εύρωπαίοι, όσοι έτυχε να διέλθουν από την χωραν εκείνην, ναυά- για των περίε αποικιδν, ειχον φέρη μαζι των στοιχειώδεις τινάς ιδέας πολιτισμού· άλλ' αι νεαι αυται γνώσεις, παρανοηθείσαι, παραδόξως συγχυθείσαι με τας βαρ- βάρους προλήθεις και δεισιδαιμονίας της φυλης των, μέσα εις τον πτωχόν εγ- κειμένον των, τον όποιον έφεραν άνω κάτω τα δηλητηριώδη τζι ν και ο υ λ σ κ η, τοιοϋτον αποτέλεσμα επέφερον, ώστε ο Μωβιλαιν αρηιάσας την γειτονίαν ταύτην, αγανακτής προσέτι και από την αυθάδειαν των επιδρομέων, απερά- σισε ν' άφηση άπασ δια παντός την χώ- ραν ταύτην και να εγκατασταθ η περαν του ποταμού Ζαμπέζη.

Όπως ή επαυλις του Μασσαι, όμοίως και ή φυλίνη οικία των Μωβιλαιν διε- λυετο και ήδύνατο να μετακμοισθ εύκό- λως· αι τοιαυται μεταναστεύσεις ήσαν συνήθεις εις την οικογένειαν ταύτην· και άνευ της ελαχίστης εκπληξέως ή διαμαρ- τυρίας, ή μητηρ και τα τέκνα παρεδεδχη- σαν άμέσως και όμοφώνως την θέλησιν του άρχηγού της οικογενείας. Η μετα- κόμισις έγινε με άκραν ήσυχίαν· διήλ- θον τον Ζαμπέζην χωρίς κανέν εμπόδιον, έστησαν την οικίαν των, περιέραξαν τα ζφα των, εφότευσαν τον κήπόν των, έ- τακτοποίησαν τα πάντα, και δέκα μήνας τώρα έζων ήσύχως εις την νέαν πατριδα, την όποιαν εξέλεξαν. Την ήσυχίαν ταύ- την, έν μόνον έσκίαζεν, ή ασθένεια του μικροτέρου αδελφού, νηπίου ένός μόλις έτους, το όποιον έλοι υπερηγάπων· το δυστυχές μικρόν δεν ειμπόρεσε να ύπο- φέρη τους κόπους του ταξιδίου· αι ύπό- κτες τας όποιας διήλθεν εις το ύπαιθρον, το έβλαψαν βεβαίως, και ειχε πάθη ειδος παραλυσίας, δια την όποιαν τόσα δά- κρυα έχυσε η δυστυχής του μητηρ.

Άλλ' ότε μετ' όλίγον επέστρεψεν αυτη εκ της αιθούσης, το πρόσωπόν της ήκτινοδόλει από χαράν· ο Ιατρος ύπέδει- ξε θεραπείαν άπλουστατήν, έντριβας, τας όποιας οι μητρικοί δάκτυλοι της έ- μαθον άμέσως να εκτελώσι, και με τας όποιας, τη διεθεβαίον, έμελλε να έδη μετ' όλίγον αναλωγογονούμενον το μίρυν πλάσμα.

Η μητηρ έθεσεν αυτό εις την κοι- τιδα του, και έπειτα συνεκεντρώθησαν όλοι περίε της· μεγάλην τραπέζην. Οι τέσσαρες ταξειδιώται έρωτηθέντες με έν- διαφέρον, διηγήθησαν έν συντόμω τας περιπετείας των. Οι Βόερ ήκουον με άνοικτον στόμα, ή δε εύθυμία του Γεράρ- δου έκίνησε πολλάκις εις ήχηρόν γέλω- τα τον Μωβιλαιν και τούς μεγαλητέ- ρους υιούς του. Όλιγωτέραν όμως ευ- χαριστήσιν έδειξεν ούτος, ότε έμνεθε την ανακάλυψιν της χρυσοφόρου φλεβός, και τον σκοπόν του ταξειδίου. Επήγγαιαν να εκμεταλλευθούν χρυσορυχείον· Έστεισεν έπι μακρόν την κεφαλήν του, το δε μέ- τωπόν του έσκιόσθη από μελαγχολίαν.

— Ά! τα χρυσορυχεία!... ειπεν έπι τέλους· Δεν μου εμπνέουν καμμίαν συμπάθειαν. Μη γένοιτο να γίνω πρό- φητης κακών· αλλά δεν ειμπορώ να μη προμαντεύσω δυσάρεστα δια μίαν τοιαύ- την επιχείρησιν. Αδύνατον να την φέρετε εις τέλος με ειρήνην ή ισότης, ή πρό- νησις, ή εκτίετεια· και ή δικαιοσύνη τί- ποτε δεν χρησιμεύουν εις το κινήγιον του κατηραμένου αυτού μετάλλου. Θά ιδητε! Θα ιδητε! Μόλις ή- ειδήσεις του μετάλλειου σας διχόδοη, μόλις ή άπαισία εικών του χρυσού μότχου έρχιση να λάμ- πη εμπρός εις τας φαντασίας, άμέσως ή μαγία του χρήματος θ' άπολυθ η άγριον θηρίον, οι τυχοδιώκται θα όρμή- σουν, όλη ή ύποσταθμη των πειναμέ- νων, των άχορτάστων, των ανθρώπων του σ χ ο ι ν ι ο υ κ ε ι τ ο υ π α λ ο υ κ ι ο υ θά εισβάλη εις την χώ- ραν... Αυτά έγιναν και άλλου... και οι τιμιοι άνθρωποι αναγκάζονται ν' ά- πομακρυνθούν δια να σωθούν από τας διαρπαγας, τας βιασπραγίας και την αναρχίαν. Θα φριξετε και σεις, όταν έ- δητε την έλλειψιν παντός ήθικου στοι- χείου, την σκληρότητα, την άπερίγρα- πτον κακίαν εκείνων, οίντινες θα έφορμή- σουν κατά της χώρας ταύτης...

— Καλέ μου Άγρίππα, ειπεν ή Κυρά - Γουδούλη, έπιθυμούσα να κα- ταπαύη τον φιλιππικόν τουτον, πιθα- νόν να μη εινε δίκαιοι οι φόβοι σου· ίσως κατορθώσουν να κρατήσουν όσον ειμπο- ρούν περισσότερο μυστικόν το μεταλ- λειόν των· τα θλιβερά αυτα προγνωστικά κινδυνεύουν να κίμουν περιλύπους τους ξένους μας, που μας έφεραν τόσην πα- ρηγορίαν!.

— Ένας λόγος περισσότερο να

τους ειδοποιήσω, όταν άκόμη εινε και- ρός! ανέκραξεν ο Βόερ.

Και άρχισας εκ νέου, άπήγγειλε μα- κρόν και δριμύ κατηγορητήριον κατά της επιχείρησεως, ότι ήτο επικίνδυνος, ότι ή φρόνησις άπήρει να εγκαταλείπουν αυτό το σχέδιον, και τα τοιαυτα.

Οι τέσσαρες φίλοι μας ήκουσαν με ύπομονην τους λόγους του Βόερ· άφ' ου δε έπαυσεν, ο κ. Μασσαι εύχαριστήσας αυτόν δια τας καλās συμβουλās του, τον διεθεβαίον ότι ή επιχείρησις αυτη ειχε χαρακτήρα όλως διόλου οικογενειακόν και ότι δεν ήτο δυνατόν να συμβούη όσα έφοδίζτο, εκτός αν επήρχοντο άπρόοπτα γεγονότα.

Ο Βόερ έσαισε την κεφαλήν του, πολυ όλίγον πεισθείς. Αυτός και οι ιδικοί του τρεις φορές ήδη ήναγκάσθησαν να μετα- ναστεύσουν εξ αιτίας των χρυσοθηρών· ειζευρε πολυ καλά πώς θα απέλθην αυτη ή ύπόθεσις· έπι τέλους ειπεν, ότι τψ επέβαλλεν ή συνειδησίς του, άλλο περισσότερο δεν ειμπορεί. Άλλ' άφ' ου εξέτελεσε το καθήκον τουτο, εξή- τασε με ένδικέρον τας λεπτομερείας της επιχείρησεως, δεικνύων θαυμαστήν εμπειρίαν εις όλα τα σχετιζόμενα προς την εγκατάστασιν της αποικίας.

Ειζευρεν, εκ μακράς παραδόσεως, πώς στήνεται γρήγορα ή σκηνή, πώς σπείρεται ο κήπος, και πώς να χαρακωθ η και να υπερασπιση τον εαυτόν του από τας έξωθεν επιδρομάς. Ητο βαθύς γνώστης της κτηνοτροφίας· έθεώρει δε αυτην και την γεωργίαν ως τας μόνας βιομηχανίας, αι όποιαι εινε ήξιτι ελευθέρων και έν- τήμων ανθρώπων.

Ο Μωβιλαιν έπρότινε να βοηθήση τους νεήλυδας με την πεϊρην του, εϊτε προσοικιακά, εϊτε στελλών ένα από τους υιούς του, οι όποιοι ειχον ήδη καταστή τέλειοι γεωπόνοι. Η πρότασις έγινε με τόσην ειλικρίνειαν, ο δε Βόερ και όλη ή οικογένειά του έβάνοντο τόσο εύτυχεϊς, διότι απέκτησαν, χωρίς να το περιμένουν, τοιοϋτους καλούς γείτονας, ώστε ο κ. Μασσαι δεν ειμπόρεσε να μη δεχθ η την προσφοράν· αλλά δεν παρεδέθη κατ' ουδέ- να τρόπον ν' αφαιρίση από την εξαίρετον οικογένειαν τιν άρχηγόν της, έστω και δι' όλίγας ήμέρας μόνον. Απερασίσθη λοιπόν να συνοδεύση τους ξένους ο Νέ- ανδρος, ο όποιος να μείνη μαζί των έως ότου εγκατασταθούν και τικτοποιηθούν οι άποικοι εις την νέαν των κατοικίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΓΙΒΥΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΙΚΩΡΙΟΥ

Ο Νέανδρος Μωβιλαιν, εύθης μετά την παρουσίαν του· και εις τα λοιπα μέλη της αποικίας, ώδηγησε, κατά τας οδηγίας του πατρός του, τους νέους φί- λους των εις λόφον, κεκαλυμμένον από πυκνήν χλόην, κατάφυτον από μεγαλοπε-

πη δένδρα, κάτω από τα όποια εξε- τεινέτο το ποτάμιον. Οι ταξειδιώται ό- μοφώνως ώκολόγησαν ότι ή εκλεχθείσα τοποθεσία ήτο θαυμασίη, ότι τα λιθάδια ήσαν λαμπρότατα δια την βοσκήν των ζφών, και το έδαφος γονιμώτατον, και απεφάσισαν να εγκατασταθούν αυτού.

Το ύπόλοιπον της ήμέρας εδαπανήθη εις την προσωρινήν εγκατάστασιν, τρυτέ- σσι το στήσιμον της σκηνής, το μάνδρι- σμα των ζφών και την έτοιμασίαν του δειπνου. Ένώκτωσε πριν προσθάσουν να σκεφθούν περί του μετάλλειου· άλλα μόλις εξημέρωσαν, ο Έρρικός ήτο έτοι- μος· έν τούτοις δεν ειχε σηκωθ η ένω- ρίτερα από την Κοραλίαν, διότι μόλις εφάνη εις το κατώφλιον της σκηνής του, θαυδωμένος από τας ακτίνας του ανα- τέλλοντος ήλιου, διεκρίνε το εύκαμπτον σωμα και την χρυσήν κόμην της αδελ- φής του, ή όποια ήτο άψησχυλημένη πληθύνον της αναμμένης πυράς.

— Πώς, μικρούλα, σηκώθης κιόλα· ήρώτησεν έκπληκτος.
— Είξενσα ότι έσκόπευες να ξεκι- νήσης πολυ πρωι, ειπεν ή Κοραλίη.
— Και·
— Ένωείς ότι δεν ειμπορούσα να σ' αφήτω να πās εις τον ποταμόν θεουήστι- κος. Ο κύριος Μωβιλαιν έλεγε, χθες ά- κόμη, ότι τουτο βλάπτει πολυ.
[Έπειτα συνέχισα.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΙΣ

ΜΟΖΑΡΤ

Υπάρχουν μερικοί προνομιοϋχοι άν- θρωποι εις τον κόσμον τουτον, εις των όποιων την κοιτίδα ή Μοίρα ως δώρον φέρει την μεγαλοφυϊαν. Εϊς από τους εκλεκτούς τουτους, και από τους πλέον παιδικήν του ηλικίαν ή έξοχος μουσική τέχνην του ειλικνε τον θαυμασμόν.

Εϊς μίαν οικίαν της πόλεως Σαλτσ- βούργης, επάνω εις μίαν μαρμαρινήν πλάκα, αναγινώσκει ο διαβάτης· «Εϊς αυτην την οικίαν εγεννήθη ο Βόλφγαγγ Άμεδαϊος Μόζαρτ την 27 Ιανουαρίου 1756.» Κατόπιν από ζωήν, γεμάτην από τιμάς και δέξαν, αλλά γεμάτην και από στενοχωρίας και στερήσεις, ο θαυμασιος ούτος μελοποιός απέθανεν έν Βιέννη, την 5 Δεκεμβρίου 1789, καθ' ην στιγμήν, διορισθείς αρχιμουσικός του ναού του Αγίου Στεφάνου, έμελλε να μεγαλουργήση άκόμη περισσότερο, άφ' ου ήλευθέρωθη από τας ύλικας φροντίδας και τας στερήσεις.

Εϊς την Σαλτσβούργην, ο πατήρ του Λεοπόλδος Μόζαρτ, ήτο αρχιμουσικός εις την ύπηρεσίαν του αρχιεπισκόπου, με πολυ μικρήν μισθόν. Εϊχεν άποκτήση επτα τέκνα, άλλα δύο μόνον τψ εξη- σην· μία κόρη, ή Άννα Μαρία, και

ο κατ' τέσσαρα έτη νεώτερός της Βόλφ- γκαγγ Άμεδαϊος.

Όταν ο πατήρ παρέδιδε μάθημα κλει- δοκυμβάλου εις την Άνναν Μαρίαν, ή όποια τότε ήτο επτα έτών, ήρχετο σιγα- σιγα και ο Άμεδαϊος εις το δωμάτιον, εύάθητο εις έν καθίσμα και ήκουε με μεγάλην εύχαριστήσιν. Όταν μίαν έσπέ- ραν ο πατήρ επήνεσε την μαθητήριαν του, διότι έπαίξεν ώρραϊα και χωρίς λάθος έν μικρόν μουσικόν κομμάτι, εφώναξεν έ- ξηφν ο μικρός Άμεδαϊος.

— Μπρωπά, ν' έγω μπορώ!

Ο πατήρ του έγέλασε, έγάρδευσε το τριετές παιδάκι, καθίσμα του και ήρχισε να δια- βάζη την εφη- μερίδα του. Η μητηρ και ή κό- ρη εκάθισαν εις το μάγγανον και ειχαν έμει όλην την προσοχήν των· ο μικρός Άμεδαϊος, χω- ρις κανείς να τον έννοησ η, έσηκώθη επάνω εις το καθίσμα του, εμπρός εις το ά ν ο ι κ τ ο ν κλειδοκύμβα- λόν, και, παίζων σιγα σιγα εις την αρχήν, ευ- ρήκα τους τό- νους, και έπειτα εφώναξε με χα- ράν:

— Άκουσέ με, μπρωπά, αλήθεια μπορώ!
Και το μόλις τριετές αγοράκι έπαίξε το κομμάτι με τόσην έκφρασιν και τόσο ώρραϊα, ώστε δάκρυα ανέβησαν εις τους ο- φθαλμούς του πατρός του. Επήρην εις την άγκάλην του το αξιοθύμαστον παι- δάκι, το έφίλησε και ειπε:
— Άμεδαϊε μου, μίαν ήμέρα θα γίνης μέγας μουσικός!...

Από εκείνην την ήμέραν, το παιδίον ειχε την άδειαν να παίζη εις το κλειδο- κύμβαλον, όσον ήθελε, και πριν τελειώση το τέταρτον έτος του ειχε μάθη πολλά μικρά κομμάτια. Ο πατήρ του παρέδιδε εις αυτό τακτικά μάθημα, όταν δε έγινε πέντε έτών, ήτο Ικανόν να παίζη δύσκο- λα κομμάτια με μεγάλην επιδεξιότητη. Αρμονίαν όμως δεν ειζευρεν άκόμη το παιδάκι διόλου.

Μίαν ήμέραν ο αρχιμουσικός Λεοπόλ- θος Μόζαρτ ήλθε με τον φίλον του τον Σάχτινερ εις την οικίαν από μίαν μουσικήν συναυλιαν. Ο μικρός Άμεδαϊος εκάθητο

γράφimon του επάνω εις τα μελανωμένα μέρη. Ένώ ο Σάχτινερ έσθήκωνε το παι- δίον έως εις τον καθρέπτην, αυτό δε έμι- σόκλασε και έμισογόλα, βλέπον το με- λανωμένον πρόσωπόν του, ο πατήρ του παρετήρησε προσεκτικώτερον τα φύλλα, έδειξεν αυτα εις τον φίλον του και ειπε:
— Ίδέτε, Σάχτινερ, πώς όλα ειγε σωστά και κατά τους κανόνας της τέχνης. Μόνον που εινε άχρηστα.
— Και διατι εινε άχρηστα; έρωτᾶ οϋ- τος.
— Διότι εινε τόσο δύσκολον να τα παίζη κανείς.
Τότε σοβαρώτατα λέγει ο μικρός με- λοποιός:
— Γι' αυτό εινε και Σ υ μ φ ω ν ι α η Σ υ μ φ ω ν ι α θέλει μελέτη!..

Έπειτα εκάθισεν εις το κλειδοκύμ- βαλον και ήρχισε να παίζη το μελοποίη- μα του, άφ' ου ειπε:
— Νά, έτσι πάει!..
Τα δυσκολώτερα μέρη δεν τα εκατά- φερε βέβαια τόσο τέλεια όσον επεθύμει,

εις έν καθίσμα εμπρός εις το γραφείον του πατρός του, βοθισμένος εις έργα- σίαν· εκράτει μίαν πένναν εις την χείρα του, ή όποια ήτο καταμελανωμένη· και ή μητηρ του και τ' αυτιά του και τα μάγουλά του, και αυτα ήσαν μελανω- μένα.

— Τι κάμνεις αυτό; έρωτᾶ ο πα- τήρ του με τόνον αυτηρόν.

— Μίαν Σ υ μ φ ω ν ι α ν δια πιάνο! απήνητησεν ο Άμεδαϊος θαρραλέος· το πρώτον μέρος το έτελειώσα.

— Αυτη ή Σ υ μ φ ω ν ι α σου θα εινε, χωρίς άλλο, πολυ ώρραϊα· στάσου λοιπόν, ειπε χαμογελών ο πατήρ του, να την ιδούμεν.

— Ω, όχι, πατέρα, δεν ει- νε άκόμη τε- λειωμένη.

Ο πατήρ έ- λαβε το φύλ- λον του χαρ- τίου και το πα- ρετήρησεν· άλλ' τα μουσικά σημετα δεν ά- νεγινώσκοντο σχεδόν. Ο μι- κρός Άμεδαϊος ειχε βουτήζη την πένναν βα- θειά εις το με- λανοδοχείον και ειχε κόμη πολ- λās μουτζού- ρας· αυτας δε τας έσκούπισε με την χείρα του, και εξη- κολόθησε το

άλλα κατώρθωσε να δώσει εις τους άκροατάς του μίαν ιδέαν του έργου του, του οποίου ή ολική εντύπωσις θά παρήγετο, εις την έκτέλεσιν, από την συνεργασίαν των σαλπίγγων και των τυμπάνων, και των άλλων εγγόρδων και έμπνευστών όργάνων.

Κατά τας άρχάς του 1762 ο Λεοπόλδος Μότσαρτ μετέβη εις Μόναχον με τα δύο τέκνα του ο Αμεδαίος μάλιστα είχε πατήση το ένταον έτος της ηλικίας του. Καί ή μήτηρ του επέηγε μαζί, ή δε οικογένεια έμεινε τρεις εβδομάδας εις το μέγαρον ενός πρίγκιπος, όπου οι δύο μικροί καλλιτέχναι είλκυσαν τον θαυμασμόν όλων. Έπαιξαν και εις την Αύλην του πολύ φιλομούσου εκλέκτορος Μαξιμιλιανού του Γ', όστις, κατά την αναχώρησίν των, τους έπροσκάλεσε να επανέλθουν το γρηγορώτερον.

Η θριαμβευτική έπιτυχία εκέντησε ζωηρά τον ζήλον των παιδιών. Όταν επέστρεψαν εις την οίκίαν των, ήρχισεν ή έργασία από την αύγην έως την έσπέραν ήσοούντο εις την μουσικήν και έμελέτων, διότι δεν έπρεπε να παραμεληθώ και ή άλλη μόρφωσις. Έξοχος δε ήτο ή έπιτυχία, όταν μετέβησαν εις την Βιέννην το 1762. Πριν ακόμη φθάσουν εις την αυστριακήν πρωτεύουσαν, προέτρεξεν ή φήμη του μικρού καλλιτέχνου, δια τουτο πολλοί πόλεις, εις τας οποίας ήναγκαζόντο να σταθμεύσουν δια να αναπαυθούν, και πολλοί ευγενείς, έζήτησαν να θαυμάσουν αυτόν. Είς μίαν πολίχνην, Ίψ όνομαζομένην, όπου έμειναν τρεις ώρας, ο μικρός Μότσαρτ έδοκίμασε να παίξη πρώτην φοράν εις το όργανον της εκκλησίας των Φραγκισκάνων. Οι μοναχοί εκείνην την ώραν εκάθηντο εις την τράπεζαν άλλ' ότε ήκουσαν μίαν θείαν μουσικήν να έρχεται από την εκκλησίαν, έτρεξαν όλοι εις αυτήν, έμειναν δε άφωνοι εκ θαυμασμού και δεν έπίστευον τους όφθαλμούς των, όταν είδον να κρούη ο έξαετής μουσικός το όργανον.

Την φήμην του Μότσαρτ έφερον εις την Βιέννην μερικοί ευγενείς, οφτινες ήκουσαν αυτόν κατά το ταξίδιον του. Δια τουτο, όταν ο πατήρ του Μότσαρτ έφθασε την ενάτην όκτωβρίου με την οικογένειάν του εις την αυτοκρατορικήν πόλιν, άμέσως προσεκληθή εις την Αύλην. Αυτοκρατορική άμαξα παρέλαβεν αυτός εις τα ανάκτορα τους υπεδέχθη με πολλήν ευμένειαν και φιλοφροσύνην ή Αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, εις δε το δωμάτιον της μουσικής, ο Αυτοκράτωρ Ίωσήφ με τας ίδιαις του χείρας έσήκωσε και έβαλεν εις το κάθισμα του κλειδοκμύδαλου τον μικρόν Αμεδαίον.

Ο θαυμασία τέχνη του έξαετούς παι-

διου υπερέθη πασαν προσδοκίαν, τα δε χειροκροτήματα των ήγεμονικών άκροατών δεν είχαν τέλος. Ο Αυτοκράτωρ έφερε το παιδίον εις την Αυτοκράτειραν, ή οποία συνωμίλησε μαζί του με αγάπην και οικειότητα. Ο μικρός Αμεδαίος δεν τή είχε χάση διόλου. Η δε Αυτοκράτειρα ηύχαριστετο πολύ από τας έπιτυχείς άπαντήσεως του, και τω ειπε.

— Α, άνθρωπάκο μου, ξεύρεις πάρα πολλά, δεν μου λέγεις ποιος σου τα έμαθε;

— Όλα ο πατέρας μου τάμαθε! άπήνησε το φιλόστοργον παιδίον.

— Τον αγαπάς λοιπόν πολύ τον πατέρα σου, και είσαι καλό παιδί και ακούεις ό,τι σου λέγει; έρωτώ και πάλιν ή Μαρία Θηρεσία.

Το παιδίον τότε παρτηρεί με αγάπην τον πατέρα του και λέγει:

— Ναι, ύστερα από τον Θεό, έρχεται άμέσως ο πατέρας!

Η Αυτοκράτειρα, συγκινηθείσα από τους λόγους τούτους τους γεμάτους υπήκην στοργήν, κατεφίλησε το παιδίον. Αλλά την ιδίαν στιγμήν πηδά εις την αγάλην της ο μικρός Αμεδαίος, έναγκαλίζεται τον λαιμόν της και την φιλεί και αυτός λέγει:

— Και σένα, κυρία Αυτοκράτειρα, σ' αγαπάω πολύ, γιατί είσαι τόσο καλή και ευγενική!

Ο πατήρ του Αμεδαίου έτρόμαξεν ύπερμέτρως δια το κίνημα αυτό του υιού του. Αλλά ή αγαθή αυτοκράτειρα ειπεν:

— Ήσυχάσατε και άφήσατε το παιδί να κάμη ό,τι του λέγει ή καρδιά του. Ο,τι βγαίνει από την καρδίαν, πηγαινει στην καρδίαν.

Και άλλας φορές ακόμη εκαιξαν τα παιδια εις την Αύλην, ή δε Αυτοκράτειρα έδωκε πολύτιμα δώρα εις αυτά και εις τον πατέρα των.

Μετά την αναχώρησίν των από την Βιέννην, ο άρχιδούξ Ίωσήφ, ο όποιος βραδύτερον έγινε αυτοκράτωρ, έστειλεν εις τον μικρόν Αμεδαίον ως δώρον το βιολίον, με το όποιον έπαιζεν αυτός όταν ήτο παιδίον. Ο μικρός Μότσαρτ, κατά το όλιγον διάστημα, το όποιον τώ άφινον ελευθερον τα τακτικά μαθήματα, κατεγίνετο εις το βιολίον, χωρίς να το παρατηρήση ο πατήρ του.

Μίαν έσπέραν, εις πρώην μαθητής του αρχιμουσικού Μότσαρτ έφερεν εις αυτόν έξ μουσικά τεμαχία, τα όποια είχε συνθέση, δια να ακούση την κρίσιν του. Ο Σάχτνερ ήτο παρών και απεφάσιζεν να παίξουν άμέσως τα τεμαχία δια να κρίνουν την αξίαν των. Ο μικρός Αμεδαίος έτρεξε και έφερε το βιολίον του δια να παίξη και αυτός, άλλ' ο πατήρ του δεν ήθελε κατ' ούδένά τρόπον να το έπιτρέψη! ειπεν ότι εινε αθαδεια να

θέλη να παίξη εν όργανον, το όποιον δεν έδιδάχθη όλως διόλου. Ο Αμεδαίος ειπε δειλά ότι ζητεί την άδειαν να παίξη το δεύτερον βιολίον, το όπιον δεν ήτο δα και τόσο δύσκολον. Αλλά τίποτε ο πατήρ του έμεινε άμετάπεισιος. Το παιδίον εξήλθεν από το δωμάτιον κλαίον, άλλ' ο καλός Σάχτνερ παρεκάλεσε τον πατέρα Μότσαρτ να δοκιμάσουν επί τέλους. Ο μικρός Αμεδαίος ίσως θα κατώρθωνε να παίξη μαζί του το δεύτερον βιολίον.

Με την άδειαν του πατρός εφώναξαν όπισω το παιδίον άλλ' ο πατήρ του απήτησε να παίξη τόσο σιγά ώστε να μην ακούεται. Τοιουτοτρόπως ήρχισεν ή έκτέλεσις. Ο Σάχτνερ εν τούτοις άμέσως παρετήρησεν, ότι ο προστατευόμενος του χειρίζετο πολύ ώραια το όργανον, αφήκε λοιπόν σιγά σιγά κατά μέρος το βιολίον του, και ο μικρός Αμεδαίος έπαιξε και τα έξ τεμαχία χωρίς το παρά μικρόν σφάλμα. Δεν περιγράφεται ή έκπληξις του πατρός του. Αλλά ο μικρός κατώρθωσε να έπιτύχη ό,τι έπόθει και ό,τι προητοίμοζε πρό πολλού: να κάμη έκπληξιν εις τον καλόν του πατέρα.

Ο Μότσαρτ μετέβη και πάλιν εις τα ανάκτορα της Βιέννης. Όταν έγινε δώδεκα ετών, προσκλήθηκε υπό του Αυτοκράτορος, διηύθυνε την όρχήστραν εις την έκτέλεσιν ενός μεγάλου μουσικού τεμαχίου, το όποιον έμελοποίησεν ο ίδιος δια μίαν εορτήν από τότε τώ έδόθη ο τιμητικός τίτλος Διευθυντής των συναυλιών της Αυτοκρατορικής Αύλης.

Δεκαεσσάρων ετών έμελοποίησε το πρώτον μελόδραμά του, το όποιον έπαίχθη με θριαμβευτικήν έπιτυχίαν εις το Μιλάνον. Και έκτοτε, κάθε έτος, δια να μη εφικωμεν κάθε ήμέραν, έμελοποίησεν άριστουργήματα επί άριστουργημάτων. Απέθανε μόλις τριάντα έξ ετών, άλλά το όνομα του μελοποιού του Δ ο ν Ζ ο υ ά ν εινε άθάνατον, όπως και τα έργα του.

(Έλευθερα μετάφρασις από το γερμανικόν του Α. F. Meyer.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Καρυδόφλοϊδα κωπού
Καρυδιού πρσινωπού
Σάν δαγκάνω, με πικραίνει.

Μά εγώ, με υπομονή,
Ξεφλουδίζω ως να φανή,
Ο καρπός του που μ' εύφραίνει.

Στή δουλειά σου αν πικραθής,
Τόν κ α ρ π ό της να σκεφθής.
Κ' ή καρδιά σου θά υπομένη.
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΦΕΙΔΙΟΥ

το χρυσελεφάντινον άγαλμα, το άνεγέρθεν βραδύτερον, επί Περικλέους, εντός του ανακαινισθέντος Παρθενώνος.

Είπε περιτόν να σας ειπω, ότι ουτε ένός εξ αυτών σώζεται σήμερα! Έγάρθησαν δια παντός, όπως τόσα άριστουργήματα της αρχαίας τέχνης, καταστραφέντα ή απαχθέντα, τής οδης που, κατά τους χρόνους της βαρβαρότητος, των εχθρικών επιδρομών, των βεβήλων συλήσεων. Είπε πλέο, ή βεβία, ότι ο περσικός χαλκός της Προμάχου έχρησιμοποιήθη ως μέταλλον, ότι ο χρυσός της Αθηνάς του Παρθενώνος, συλήθηκε υπό άρπαγος τυράννου, ενομιματοκοπήθη ή μεταβλήθη εις κοσμήματα, το δε γυμνόν άγαλμα, άπαχθέν ύσως εις Κωνσταντινούπολιν, ύπέστη άγνωστους τύχας, άλλά βεβαίως φοβεράς, ώστε να μη ύπάρχη ουδενίς έλπίς, ότι θαποδοθή ποτε εις το φώς, έστω και ακρωτηριασμένον, από τα σκοτεινά άλλά και κάποτε προστατευτικά σπλάγχνα της γής!

Ίσως αν ήτο μαρμαρίνον, ήμπορούσε κανείς αισιόδοξος να τρέψη την έλπίδα θαυμαστής τινος άνευρέσεως. Αλλά δυστυχώς, —έννοώ δυστυχώς δια τή Μουσικήν και τους Αρχαιολόγους, —το άγαλμα της Αθηνάς ήτο κ α τ α β α θ ο ς ξύλινον, και, ο πυρήν, ο σκελετός του ήτο από ξύλον, περιβεβλημένον ύλην προπλαστικήν, επί της οποίας ήταν προκεκολλημένοι πλακείς ελέφαντος, αποτελούσαι τή γυμνά μέρη του σώματος, και επ' αυτών πάλιν έλάμπαν χρυσοί, αποτελούντι τή ενδύματα. Έννοεί τις λοιπόν ενκόλως, ότι άγαλμα τόσο πολυτιμότερον, δεν ήτο δυνατόν να διατηρηθώ κ α τ α τ ο υ χ η ν, άφ' ου και αυτά τα διασωθέντα μαρμαρίνα έργα, τή μονοκόμματα, δεν εινε πλέον παρά συντρίμματα.

Τας πληροφορίας ταύτας περί των απολεσθέντων άγαλμάτων της Αθηνάς,

δραβίωμεν μόνον εις περιγραφής αρχαίων συγγραφέων. Εξ αυτών γνωρίζομεν την ύλην, το μέγεθος, την μορφήν, την διάταξιν, την θέσιν και την ιστορίαν των. Γνωρίζομεν π. χ.: ότι το άγαλμα της Προμάχου είχε ύψος 80 ποδών και πλέον, ότι παρίστανε την θεάν πάνοπλον, έτοιμήν προς μάχην, φέρουσαν ασπίδα και δόρυ, ότι επί της ασπίδος εικουίζετο ή μάχη των Ακπίθων και των Κενταύρων, ότι ο λόφος του κράνους και ή επίχρυσος άκρα του δόρατος έφείνοντο μικρόθεν εις τους καταπλέοντας από του Σουνίου, ως ή πρώτη λάμψις, ο πρώτος χαιρετισμός της μεγάλης πόλεως.

Αλλην όψιν, πολλόν διαφορετικήν, είχε το άγαλμα, το έντός του Παρθενώνος. Η θεά εικουίζετο μάλλον ήρεμος. Η ασπίς εκειτο βρεθεί παρ τους πόδας της, και επ' αυτής έστήριξε την άριστεράν χείρα, την κρατούσαν το δόρυ. Δια της δεξιώς εκράτει Νίκην περρωτήν. Έφειχτόνα ποδήρη, αιγίδα εις το στήρνον, και κράνος λαμπρόν, στολισμένον με στίγγα εις το μέσον και δύο γρύπας έκατέρωθεν. Οι γαλανοί όφθαλμοί της ήσαν από λίθους πολύτιμους. Είς τα κάτω του δόρατος ήτο περιτυλιγμένος εις όρις, ο ίερός δράκων της Ακροπόλεως. Το βάθρον, ή επιράνεια της ασπίδος, τα πέδιλα, όλα στολισμένα με περίκλας αναγλυπτους παραστάσεις.

Είς την Αμαζονομαχίαν, ή οποία εικουίζετο επί της ασπίδος, ανεγνωρίζετο και ή μορφή του Περικλέους, μαχόμενου προς μίαν Αμαζόνα, και αυτός ο ζωώφωτος εν λίθον. Ο Κικέρων λέγει, ότι τούτο ήτο τρώπαν τινα, ως μία ύπογραφή, την οποίαν εδικατούτο να χαραξή ο καλλιτέχνης επί του άριστουργήματος του. Αλλά οι Αθηναίοι της εποχής εκείνης δεν είχαν αυτήν την ιδέαν, και γνωρίζετε από την ιστορίαν, ότι ή λαβράλις αυτή εξεικόνισεν των δύο θνητών επί της ασπίδος της θεάς, έθεωρήθη ως έσχάτη άτέλεις, και έστοιχισεν εις τον Φειδίον την ελευθερίαν, ίσως δε και αυτήν την ζωήν.

Αλλ' ως επανέλθωμεν εις την Αθηνάν. Ο χρυσός του άγάλματος, βάθρους 1150 κειλογράμμων, έστοιχισε περί τα τέσσαρα εκατομμύρια δραχμών. Το άγαλμα είχε ύψος 12 μέτρων, ή άκρα του δόρατος έφθανε μέχρι της όρρεφής του ναού. Το γιγαντιαίον άγαλμα επλήρου δια του όγκου του και της θειας του μεγαλοπρεπειας όλον τον λαμπροστόλιστον εκεινον χώρον του Παρθενώνος, με τους ερυθροβαφείς περί τοίχους και με τα μυρία αναθήματα, το δε φώς, το κατερχόμενον άνωθεν δια του μεγάλου φεγγίτου, του επί της όρρεφής, έφαινετο ως εκπηγάζον από αυτήν την θεάν, ως αύγη αναδιδόμενη

από το επιδηγικόν εκείνο καλλιτέχνημα. Βλέπετε, ότι οι αρχαίοι συγγραφείς μας αφήκαν αρκετάς πληροφορίας περί του άγάλματος. Και όμως, άλλο να ιδώ κανείς και άλλο νακούσῃ. Έφ' όσον δεν υπήρχε μίχ εικών, ενίομοίωμα, εν αντίγραφον της Αθηνάς του Φειδίου, θά μας ήτο άδύνατον ννακλάσωμεν το σύνολόν της, οίον έλαμπαν εις τον Παρθενώνα, μόνον από τας περιγραφάς των συγγραφέων. Αποδείξεις, —αν χρειάζεται και αποδείξεις, — ότι νεώτερός τις γλυπτής, του όποιου δεν μας ενδιαφέρει το όνομα, έπιχειρήσας να πλάση μίαν χρυσελεφάντινην Αθηνάν, ως ήτα ή του Φειδίου κατά τας περιγραφάς των συγγραφέων, δεν κατώρθωσε να κάμη άλλο, εμμή εν τερατούργημα, ανώξιον όχι του Φειδίου, άλλά και του βαναυστέρου των γλυπτών!

Κατόπιν αυτών, φαντάζεσθε πλέον την χαράν και την έκπληξιν του καλλιτεχνικού κόσμου, όταν προ εικοσαετίας περίπου, γινόμενον ανασκαφών εις τήν Αθηνάς Βαρβάκειον, ανακαλύφθη μία μικρά μαρμαρίνη Αθηνά, πιστόν αντίτυπον της μεγάλης χρυσελεφάντινης Αθηνάς του Φειδίου!

Το άγαλμάτιον τούτο βλέπομεν σήμερα εν τώ μέσω της Δευτέρας Αιθούσης του Μουσείου μας, εντός θήκης ύαλοφράκτου, (αρ. 129). Αρκεί να το μεγαλώση κανείς δια της φαντασίας καμμίς δεκαπενταρία φορές, να το όπλίση με το δόρυ, το όποιον λείπει, να συμπληρώση την Νίκην, ή οποία εινε ήκρωτηριασμένη, να το στολίση με τον χρυσόν του χιτώνος, —και θα έχη την Αθηνάν του Φειδίου πλήρη και τελείαν, με όλην την θαυμασίαν και αρμονικήν διάταξιν του συνόλου, όποιαν δεν ήμπορούσε ποτέ να την φαντασθή κανείς από καμμίαν περιγραφήν. — με όλην την θείαν μεγαλοπρεπειαν και γαλήνην της γλαυκώπιδος μόρφης.

Είς την αυτην Αιθουσαν ύπαρχει και εν άλλο άγαλμάτιον Αθηνάς, (αρ. 128) πολύ μικρότερον, εδρεθεν εις την Πύκα και αναγνωρισθην ως αντίτυπον του άγάλματος του Φειδίου. Αλλ' εκτός των επί του βάθρου και της ασπίδος αναγλυπτων παραστάσεων, τας οποίας δεν έχει το άλλο, τούτο εινε πολύ ατελέστερον, πολύ όλιγωτέρον πιστόν. Μόνον ή Αθηνά του Βαρβακειου εινε καθεαυτή ή Αθηνά του Φειδίου, ακριβής αντιγραφή καθ' όλας τας λεπτομερειας. Η ανακάλυψις της, δικαίως θεωρηθείσα σπουδαϊοτάτη, έκαμε μεγάλον θόρυβον, και μάλιστα εν τώ άκρτω ενθουσιασμώ του, έτηλεγράφησαν εις την Εύρώπην ότι έυρέθη ή Αθηνά το υ Φειδίου. Ούτω πρός στιγμήν έπισταύθη, —τουλάχιστον υπό των εύπιστοτέρων, — ότι ή

σκαπάνη έφεραν εις το φως αυτην την χρυσολεφαντινην θεαν, διεγυθη δε κα- πρια απορητησε, εταν εγνωσθη κατ- πιν, ετι το εδρημα ητο απλωδ; μια πι- στη μικρογραφια...

ΠΑΙΔΩΝ

ΚΑΤΑ τι διαφερομεν απο τα ζωα; — Κατα το λογικον; Ολ ητο εγωισμοσ εκ μερουσ μας αδικαιολογητοσ. Λογικον εχουν και τα ζωα, και καμιαν φοραν μαλιστα, πολυ πε- ρισσοτερον απο μερικα παιδια που ξευρετα...

α διακριτοσ. . . που εν φ ηλθε το- χθεσ φορεσ κ' εφαγε μαζι μας, δεν μας εφερε ποτε οδτε ενα μπρομπονι! . . . "Ε, σημερα μαεσ φερνει πολυ πεω πολλοσ απο ενα . . . φερνει ολοκληρο σακου- λακι!

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Εισαι καλο παιδι, Κω- στακη μου. Σ' ευχαριστω πολυ που ηλ- θεσ να μου ευχηθησ την πρωτοχρονια.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Οχι δα, καλε παππου! Δεν εινε η τελευταια φορα!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Το λεεσ, Κωστακη μου, γιατι εισαι καλο παιδι και αγαπησ τον καππου σου. Μ' αυτω δεν το ξερει κανεισ ποτε...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Μα εγω το ξερω παπ- που, γιατι εκαμα το λογαριασμο!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τι λογαριασμο;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Να, ελογαριασα τα χρονια που εχεισ ακομη να ζησεσ, και τα εδρημα 891 σωστα.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — ; ; ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ετσι εινε. Η θεια 'Αγγελικη ελεγε τεσ προαλλεσ πως ει- σαι πατριαρχησ και πως θα γινησ ο Μα- θουσαλασ της οικογενειασ μας. Ο Μα- θουσαλασ εζησε 969 χρονια. Το λεγει η Γερα Ιστορια. . . Λοιπον απο το 969 αφαιρω 78 και . . . Καμε και συ, παπ- που, την αφαιρεσ και θα το βρησ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — ! ! ! . . .

ΕΝΑ ΠΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η μικρα Μαρτινα ηκουσθη προχθεσ να ομιλησ προς την μεγαλητεραν κου- κλαν της οδω:

— "Ε, Λιλη, δεν θα καθησεσ επι τελουσ φρονιμα; . . . Δεν εντρεπε- σαι; . . . Κοριτσι ετην ηλικιασ σου, μεγαλο πεω, και να μην ειμπορησ ακομη να ντυθη μοναχο του; . . . "Ελα, ελα, φερ' εδω το ποδι σου! Μπα! αμη το άλλο σου παπουτασ που εινε; Βιζωσ τοι- χημα πως τωχασασ! "Α, μα δεν υπο- φερεσαι πεια! Εισαι ολοσδιολου ξεχα- σμενη και αμυαλη! Εσυρεσ και εγω τι θα σου κανω; Δεν θα σου χαρισω εκεινη

την ωραια κουζινιτοσ, που ειδαμε προ- χθεσ ετω μαγαζι και σου την υποσχεθη- κα αν θα ησουν φρονιμη: "Α, να το ξε- ρησ! δεν εχεισ δωρο!"

Η τιμορια εινε βαρεια και κανει μεγαλην εντυπωσιω εις την Λιλην. Πα- γωνει, γλωμαινει, της ερχεται πυρετοσ, ριγασ. Τελοσπαντων απο το κακο της αρρωσταίνει βαρεια. . . Αυτω τουλαχι- στον φανταζεται η μητερουλα της, και πολυ συγκινεται και ανησυχη με την καταστασι της αγαπητησ θυγατρου της.

— "Ετσι σου ταπα, χρυσοσ μου, της λεγει. Εσυ εισαι πολυ καλο κοριτσι. Και την κουζινιτοσ θα σου παρω, και ενα σωρο άλλα δωρα. . . "Ω, Θε! μου! καισ ακομη! Ο πυρετοσ εξακολουθει. . . πρεπει να φωναξω το γιατρο. . . μα τον αληθινο γιατρο, οχι εκεινο τον αστειο το Νηκο, που μου κανει το γιατρο για να κορολεωσ!"

Και με ολην την σοβαροτητα, πηγαίνει

και παρακαλει την μητερα της να φωνα- ξη τον λατρον. Η μητερα γελασ η Μα- ρτινα επιμενει.

Η ΜΗΤΕΡΑ. — Μα, παιδι μου, εινε δυνατον να ελθη τωρα ο γιατροσ για μια κουκλα;

Η ΜΑΡΤΙΝΑ. — Μπα! και γιατι, μαμ- μα; Πλασμα του Θεου δεν εινε και η κουκλα;

« ΠΟΡΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΙΑ »

Ο μικροσ Γεωργιοσ χειροκροτει και φωναζει εξαλλοσ απο χαραν, κατενθου- σικασμενοσ: Ο γαιδαροσ του μαναθη ερχεται απο μακρυα καταφορτωμενοσ με μηλα, με λεμονια, με μανδαρινια, με πορτοκαλια και. . . με καισ άλλα οπω- ρικα, μα καισ οπωρικα, ολωσ διδλου νεα; και παραδοξα, και πρωτοφανη. Εινε μεγαλα, στρογγυλα και κατασπρα, σαν χιονισμενα! Ποτε του δεν ειδεν ο Γεωρ- γιοσ κατασπρα οπωρικα! ! Τε ωραια που θα εινε ! ! !

Και ο μαναθησ φωναζει, η μαλλον τραγουδει:

— Παρτε πορτο. . . και καλια! πορ-

το και καλια! πορτο και καλιααααα! . . . Ο Γεωργιοσ τρεχει προς την μητε- ρα του:

— Μαμμά! Μαμμά! Πορτο και καλια θα παρουμε σημερα! Εινε καισ καινοουργια φρουτα, κατασπρα. . . "Ε- λα να τα ιδησ! ο μαναθησ εφθασε.

Και επιστρεφει εις το παραθυρον, δια να μη χαση τον μαναθη.

"Αλλ' εν τω μεταξυ ο φορτωμενοσ γαιδαροσ ειχε πλησιωσ, και ω, ποισ απορητησεσ! Τα γνωστα πορτοκα- λια, τα νεα κατασπρα οπωρικα, ησαν απλουστατα πορτοκαλια. . . τυλιγμενα με ασπρον σιγαροχαρτον, δια να δια- τηρουνται!

Η ΑΣΤΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΑΚΗ

Ο Μιχαλακησ ετυχε κατ' αυτασ με- γαλησ και εχειρητικησ τιμησ: Τουσ 'Α- γιουσ 'Αντωνιου εωρταζεν ο Διευθυντησ του Λυκειου του και τον επροσκαλεσεν εις το γευμα. Και επροσκαλεσε μονον αυτον απο ολουσ τουσ συμμαθητασ του, διοτι εινε ο πρωτοσ της ανωτερασ τα- ξεωσ, και μονον τουσ πρωτουσ συνειθιζει να προσκαλη κατ' ετοσ ο κ. Διευθυντησ.

Ιδετε τον ποδσ ακτινοβολει απο την χρυσοπαρουσ στολην του Λυκειου, την οποια περιβαλλεται υπερηφανωσ απεναν- τι του καθρεπτου! . . . Δια πρωτην φο- ραν θα παρακαθησ εις επισημον γευμα, και εινε ευτυχησ, πολυ αυτυχησ. . .

Φθάνει. Η μεγάλη τραπεζαρία εινε στολισμενη με ροδα και με ανθη. Ολοι οι καθηγητασ του Λυκειου εινε προσκε- κλημενοι οικογενειακωσ. Η μακρα τρα- πεζα γεμιζει απο κυριουσ και κυριασ.

Κανένα παι- διτησ ηλικιασ του Μιχαλα- κη Μονον αυ- τοσ! οποια τιμη! ε;

Ο Μιχα- λακησ δεν τα χάνει διδλου. Κάθεται και τρώγει, τρώ- γει, τρώγει. Τα φαγητα εινε αφθονα και ωραια. Ψητα, σάλτσες, ψαρια, που- λια, χορτα, παστιτσα, γλυκισματα, ο- πωρικα, κρασια, σαμπάνιασ. "Ω, πως του αρεσει η σαμπάνια του Μιχαλακη!

Διαφερει τοσον πολυ απο την ρετινιαν που πινουν συνηθωσ εις το σπιτι! . . . Ηλθαν τα επιδερμια και οι προκά- σεις. Ο Μιχαλακησ δεν τα χάνει διδ- λου. Σηκνεται, οφνει το ποτηριον του, και εκ μερουσ ολων των συμμαθητων του προπίνει με φωνην πετειναριου αυπερ

πολλά πράγματα. Τα διηγείται άτακτα, χωρίς καμμίαν σειράν, και ως να έπει- νουσεν ακομη, τρώγει τεσ περισσοτερασ λέξεισ. Λεγει οτι ε φ α γ α ν σαμπά- νιασ, οτι η π α ν μαγιονεζαν, και ετι ερρβησαν και ενα ποιημα. Τελοσπαν- των τα κανει θαλασσα. Μήπωσ πταιει η σαμπάνια;

Την νύκτα υποφέρει πολυ εις το κρε- βάτι του ο Μιχαλακησ. Αδύνατον να κλειση μάτι. Αισθάνεται αγωνιαν, ενα βροσ φοβερον εις το στομάχι. . .

της πολυτιμου υγειασ του κ. Διευθυ- τουσ. "Επειτα, — δυστυχωσ δεν ητο ο τελευτατοσ, — ηλθε και η σειρα ενωσ μαλ- λιαρου ποιητου, ο οποιοσ εσηκωθη, και με βρονταδη φωνην, με φοβερασ χειρο- νομιασ, ηρχισε ναπαγγελλη ενα ποιημα ατελειωτον. . . Ο Μιχαλακησ κατέβα- λε μεγαλην προσπαθειαν δια να το εν- νοησησ αλλά δεν το κατρωθωσ. Μήπωσ επταισεν η σαμπάνια;

Τελοσπαντων! Ετιε μεθυσμενοσ ειτε οχι, ο Μιχαλακησ συλλογιζεται, οτι το ποιημα ημπαρουσε και να λειψη. . .

Αργα εις το σπιτι, η οικογενεια α- γρυπνει, περιμενουσα την επιστροφην του ηρωωσ της εορτησ.

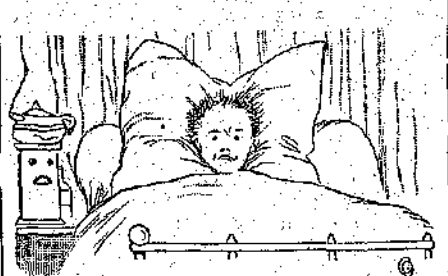
Και ο Μι- χαλακησ παρουσι- ζεται εσθυ- μοσ, λά- λωσ, πλή- ρεισ εντυ- πώσεωσ. Λεγει, λε- γει, αλλά οι γονεισ του και τα δελφια του δεν ειμπο- ρου να εν- νοησουσ

πολλά πράγματα. Τα διηγείται άτακτα, χωρίς καμμίαν σειράν, και ως να έπει- νουσεν ακομη, τρώγει τεσ περισσοτερασ λέξεισ. Λεγει οτι ε φ α γ α ν σαμπά- νιασ, οτι η π α ν μαγιονεζαν, και ετι ερρβησαν και ενα ποιημα. Τελοσπαν- των τα κανει θαλασσα. Μήπωσ πταιει η σαμπάνια;

Την νύκτα υποφέρει πολυ εις το κρε- βάτι του ο Μιχαλακησ. Αδύνατον να κλειση μάτι. Αισθάνεται αγωνιαν, ενα βροσ φοβερον εις το στομάχι. . .

Και συλλογιζεται, ποσον άρα γε απ' όλα δεν ημπαρουσε να χωνεουσ; Μήπωσ το ψαρι; Μήπωσ το γουραουνοπουλο; Μήπωσ την πουδιγκαν; τι; 'Επι τελουσ το ημερα! Δεν ημπα- ρεσε να χωνεουσ. . . το ποιημα του μαλλιαρου ποιητου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Το ειδον μίαν ημεραν, μεταβαινουσα απο Μυτιληνην εις Κωνσταντινουπολιν ε- βλεπον αυτω εξ αποστασεωσ εκατον τεσ- σαρακοντα περιπου χιλιόμετρον. Ο "Α- θωσ ενδιμιζεσ οτι εκρύπτετο απο υποκού- νων ατμών το χρωμα ομοωσ αυτου ητο ασήμαντον ως προς το ζωηρον κυανου

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ (1) Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Η ώρα εσπερα! Πο- σον λαμπουσι αστε- ρεισ και ποσον ο ου- ρανωσ εινε μαυροσ! Διατι άρα γε, θεε, ο ουρανωσ εινε μαυ- ροσ την νύκτα, αφού εχει τοσον ωραιον γαλα- νων χρωμα την ημεραν;

— Ο ουρανωσ δεν εινε γαλανωσ, Κωστακη μου. Αυτωσ εινε παντοτε μαυ- ροσ. Ο αηρ εχει το ω- ραιον αυτω γαλανων χρωμα, και μαλιστα μόνον όταν φωτι- ζεται απο τον ηλιον. Δια τουτω την νύκτα, οποτε στρεφουμε τα νωτα προς τον ηλιον, ο αηρ χω- νει το γαλανων τον χρωμα και βλεπωμεν τοτε το μαυρον χρωμα του ουρανου.

— Παραδοξον, ο αηρ να εινε γαλα- νωσ! 'Αλλ' αφού ευρισκομεθα εντωσ του αερωσ, αφού αηρ ευρισκονται πανταχου, διατι να μη βλεπωμεν τα πάντα με χρω- μα γαλανων;

— Και το δδωρ δεν εχει χρωμα όταν ευρισκονται εντωσ ποτηριου, και ομοωσ εινε πρασινωπον εντωσ του ποταμου. Παρο- μοιωσ και ο αηρ τοτε μόνον φαίνεται γαλανωσ, όταν εχη μεγαλην μαζαν, οπωσ συμβαίνει εις τον αερα τον ευρισκομενον υπερνω της κεφαλησ μας.

— Θα υπαρχη τοτε πολυσ αηρ υπε- ρνω μας! πολυ περισσοτεροσ απο τον αερα, ο οποιοσ υπαρχει εμπροσ μου, όταν ευρισκομαι εις την εσοχην; διοτι τοτε δεν τον βλεπω γαλανων.

— 'Ανεγνωσα κάπου, οτι το στρωμα του αερωσ, το οποιον μαεσ περιβαλλει, εχει υφωσ εχθικοντα εως δυδωθικοντα χιλιόμε- τρα. Μερικοι μαλιστα λεγουσ και με- γαλητερον αριθμωδ, αλλά και τοσον πα- χωσ εινε αρκετον. Εκτωσ τουτω, το γα- λανων αυτω χρωμα του αερωσ γίνεται περισσοτερον ευδιάκριτον, ενεκα του μαυ- ρου χρωματοσ του ουρανου, εις τον ο- ποιον τελειώνει ο αηρ. Εις το τελευ- τατον σου μάθημα της Ρεωγραφιασ εμα- θεσ περι του δρουσ 'Αθω, του ευρισκο- μενου εις την Χαλκιδικην χερσονησον. Το ειδον μίαν ημεραν, μεταβαινουσα απο Μυτιληνην εις Κωνσταντινουπολιν ε- βλεπον αυτω εξ αποστασεωσ εκατον τεσ- σαρακοντα περιπου χιλιόμετρον. Ο "Α- θωσ ενδιμιζεσ οτι εκρύπτετο απο υποκού- νων ατμών το χρωμα ομοωσ αυτου ητο ασήμαντον ως προς το ζωηρον κυανου

(1) 'Ιδε Διάπλασιν 15 Γαγουαριου λ. ε.

Ἐγκρίνουσα τὸ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Φθὴρ Μαναρουντήν** (Α. Α. αὐτὸ ἐπέλεξα) **Ωραία**: **Ἀγαθὴν** (Τ. Ν. τὸ προτιμώμενον) **Ναύτην τοῦ Κόζεινον** (Κ. Ε.) **Ὀράτιον Ἀρκυλῆν** (Ζ. Χ.) **Ἰρσομαλλίδου** (Μ. Σ. αὐτὸ ἐπέλεξα: χαίρω διὰ τὴν ἀνακοινώσασάν με διὰ τὸν ἀδελφόν σου, τοῦ παλαίου καὶ ἀληθοῦς μου φίλου, ὁ ὁποῖος τῶσόν ἔβρασαν εἰς τὸν κύκλον μας) **Γατίσαν Σπῶ** (Ε. Μ.) **Ἀμαρυλλίδα** (Α. Π. πῶς ἔχει; θὰ σ' ἐνηθύνωμαι καὶ θὰ σου ἀπαντῶ πάντοτε.) **Κόρη τῆς Ἀγαίας** (Α. Π. αὐτὸ ἐπέλεξα: εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐξοπάδιον) **Μαργαρίταν τῆς Ἀνατολῆς** (αὐτὸ ἐπέλεξα, καὶ χωρὶς ἀρχαί) **Ἰφιτέτη Ἰέρα** (Ν. Ν.) **Ἰσοίλουσαν Ἀνατολῆν** (Α. Α. αὐτὸ ἐπέλεξα: ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁμήρος περὶ Πυ. Ἀσκήσεων) **Φοῖβον Ἀπὸλλωνα** (Τ. Σ. αὐτὸ σου ἐπέλεξα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς σου, ἡ ὁποία μοῦ ἔγραψεν ἀντὶ σου, τώρα δὲ περιμένω καὶ ἰδίῃ σου) καὶ **Μωσαχαναθρημμένην** (Α. Σ. αὐτὸ ἐπέλεξα, ἀλλὰ χωρὶς τὸν ἀνάδικλασικόν, ὁ ὁποῖος ἐδῶ εἶνε περιττός.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. Παραλείθησαν αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλλείπει. Χώρου αἱ σπουδαιότεραι μὲν ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μετὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλάξου: ἡ **Πριγκίπισσα τοῦ Ἀγινῶ** μετὰ τὴν **Τουρκίδα** τῆς **Τερψιδῆς**, **Χιονόλευκον Περιστερὰν** καὶ **Ροδοφωτισμένην Ἀστὴν** — ἡ **Ἰσχυροῦς τῆς Σπύρας** μετὰ τὴν **Ἀνθοσπάλδα** τῆς **Βερόνικης**, **Ρώσικῆν Καρμάλαν** καὶ **Ἐλ. Ληρίδα** τοῦ **Βορῶ**. — ὁ **Καραγκιόλης** μετὰ τὸν **Κῆμα τῆς Σαλαμίτιος** καὶ **Τοῖν-Τοῖν-Τοῖν-Τοῖν-Τοῖν** — ὁ **Ναυαρχος Θεοβέρδος** μετὰ τὴν **Ταῦγόνην**, **Ἀρχαδί** καὶ **Ζωφρόν Μεσοῖωνα** — ἡ **Ἀγριοβιόλεττα** μετὰ τὸν **Πικ Νικ**, **Σαμακίην Σημάταν** καὶ **Νεαράν Καλλιτέχνίδα** — ὁ **Ἀν. Ἀλ. Μελαζούπουλος** μετὰ τὸν **Δ. Βήσορην**, **Δ. Πικωτήν** καὶ **Δ. Ραζικότσιαν** — ἡ **Ἀη. Μαρτί** Βόλου μετὰ τὴν **Ἀνοιχτήν Καρδίαν**, **Καρδίαν** τοῦ **Πέτρα** καὶ **Ἀμφιλόχην** — ὁ **Ἀγριοπικὸς Ἀράων** μετὰ τὴν **Ποιητρίαν Σαμπῶ**, **Ἑλληνικὴν Σημάταν** καὶ **Πελ. Συρογιάννην**, — ὁ **Ἡλίας τῆς Ἀδῆς** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν**, **Ἐ. Θάρος**, **Πενδοσαν Καρδίαν** καὶ **Μερεσιόδοντι Μπουκατάκι** — τὸ **Πένην** τῆς **Ἐρήμου** μετὰ τὴν **Ἀνυλίδην** τοῦ **Βασιῶ**, **Καρδέρναν** καὶ **Ἀν. Ζιὸν Μαστέλλο**. — ὁ **Ὀρίων** μετὰ τὴν **Καρδερνάν**, **Ἰσχυροῦς τῆς Σπύρας** καὶ **Ἀρχος τῆς Ἀλόνης**. — ἡ **Μαρίδα** τοῦ **Βορίπου** μετὰ τὸν **Δ. Σπονδίτην** — ὁ **Ἑλληνικός Στάδος** μετὰ τὴν **Κυματίουσαν Θάλασσαν** καὶ **Μικρὸν Τυμπασιτῆν**. — ὁ **Ζωγράφος Παράσιος** μετὰ τὸν **Ἰωάννην Γ. Μπουμπουλίην** καὶ **Νεαρόν Ζωγράφον**. — ὁ **Ἰσχυροῦς τοῦ Κόσμου** μετὰ τὸν **Ἀστροπολαμίτην** καὶ **Πικ - Νικ**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Ἀσπασμοῦς πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Κίτην** (ὁ περὶ οὗ μ' ἔρωτας εἶνε συνδρομητὴς καὶ ἔχει ψευδώνυμον) σὲ συγχάρω διὰ τοὺς βαθμούς βεβαίως θὰ δημοσιεύσῃ καὶ Ἀσκήσεις σου. νέος Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων θὰ προκηρυσσῆ ἔτιαν θὰ πλησιάζῃ νὰ ἐκἀνληθῆ ἡ Συλλογὴ, τὴν ὁποίαν μὰς ἔδωκεν ὁ Ἀ. Διαγωνισμὸς. **Πένην** τῆς **Ἐρήμου** [Ε] διὰ τὰς ἐμπέτρους ἐντυπώσεις σου. **Ἰωάνν. Διαβόλου** (χαίρω πού σου ἔγραψα τὸσον ὁ «Βρόχος τῶν Γλάρων» πάντοτε αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε πλήρεις ἀγάπης, ἀλλὰ διατ' εἶσον βιαστικαί;) **Περαϊκῆν Ἀδραν** (τώρα βέβαια τὸ λαμβάνεις ἐναρτίον) **Κασσαρίδαν** (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐξοπάδιον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω δι' ἡ νέα μου φίλῳ εἶνε ὅπως μοῦ τὴν συνιστᾷς) **Ἀικὴν Σαραντάρη** (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὴν νέαν φίλῳ) **Πέπλον** τῆς **Ἀθηνᾶς** (μὴ το εἴπῃς εἰς κανένα, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ κα-

νέος) **Ἀρκυδῶν** (ἡ δραχμὴ πού ἐπλήρωσες δι' ἀλλαγῆν, εἶνε δι' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, νομίζω ἢ μήπως ἐπράταρες καὶ ἄλλο;) **Γερ. Καραουλάκη** (ἔχει καλῶς) **Σπαρτιάτιδα Σειλιωνίδα**, **Διγυαίαν Ἀθηνᾶν** (ἡ ὁποία καὶ πάλιν ἐξαπαθῶσας, καὶ δὲν ἔχει λόγους νὰ τὴν εὐχαριστήσω) **Σοφὸν Πιττακὸν** (αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἐγκαίρως βλέπει λοιπὸν διὰ καίτοι φυλλάδια εἶνε ὅπως τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερα καὶ πού νὰ ἰδῆς ἀκόμη παρακάτω) **Ναυτοπούλου** τῆς **Ἀνδρού** (ἔ, βέβαια: οἱ φίλοιμοι εἶνε πάντοτε ὀλιγοῦτεροι τὰ περιοδικὰ τῶν ἄλλων ἐνῶν ἔχουν περισσοτέρους συνδρομητὰς, ἀλλὰ καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν ἐνῶν τούτων εἶνε ἀναπλάσιος τοῦ ἰδικού μας) **Λεωνὴν Καμύλιαν** (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὴν ἀκαλασίαν τοῦ Γριλλίβερ μου ἐνθύμησε τὴν ἀπόλειπν τοῦ ἰδικού μας. Ὁθέλλω, καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς!) **Ἐλένα Ρόδου** (καλῶς ἦλθες, καὶ νὰ μοῦ γράψῃς) **Φθινοπωρινὴν Νύκτα** (ἔλα εὐχα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐξοπάδιον καὶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς θερμῆς ἀγάπης) **Ἐβρίτην Ἀ. Πατρόνα** (χαίρω πολύ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) **Κόδρον**, **Μαύρην Περιστέραν**, **Κυκλαμιάν** (ἔσπερα!) **Καίως** **Ὀρσις** (χαίρω πολύ πού ἔγινες καλὰ δέχομαι εὐχαρίστως τὸν ἀδελφόν σου) **Τερενθα** (ἡ ὁποία εἶνε κατενθουσιασμένη μετὰ τοὺς Ὀ. Ἀθηναίους Περιπατικούς) καὶ ἑσπερὰ πηγαίνει εἰς τὸ Μουσεῖον μετὰ τὸ φυλλάδιόν μου εἰς τὰς χεῖρας καὶ βλέπει τὰ ἀγγέλματα, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ κ. Φαίδων τὴν ἄλλην φορὰν τόσον ἀκριβῆ ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἀπόλλωνας, ὥστε ἄλλοτε ἔλεγε νὰ τὴν κλείσου μετὰ ἡ **Νεαρόν Ζωγράφον** (κατενθουσιασμένον μετὰ τὸν Ἐγγονον Αὐτοκράτορος, μαγευμένον μετὰ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης) **Ἐβρίτην Περάκη** (πολύ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου αἱ φίλαι σου εἰμφορεῖ νὰ σου ἱστέλαιαν κάποτε ἀσπασμοὺς καὶ νὰ μὴ ἐδημοσιεύθησαν ἐλλείπει χώρου ἀλλ' ἂν ἦσαν προτάσεις: Μ. Μυστικῶν θὰ ἐδημοσιεύσῃ, εἶνε ἀδύνατον) **Θησῆ Πινδόν** (ἔλα ἐλήφθησαν) **Ἐρδοξον Φαριάνη**, **Μοῦσαν** τῆς **Ἀστρονομίας** [ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν σου περὶ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) τὴν ἄλλην, ἐπιστῆς ὁραίαν, ἔσπερα πρὸς τὴν Ἀνδα Ἰουλίαν Σωμάκη) **Ἰωάννην Ι. Σολωῶν** (δὲν το ἐξέπῃς! κάποτε πρέπει νὰ ἐπιλέξῃ κανεὶς) **Μικρὸν Γεωμετασίοπειδα**, **Κουκουρέκον** (θὰ γράψῃς τὸνομά σου, ἂν δίλῃς νὰ τὸ φανερώσῃς εἰς τὸν μετ' οὐ ἀναλλάσσει) εἰδμήν τὰ ψευδώνυμα σου) **Μαιωρομένην Θάλασσαν** (μῆπως ἡ ταῖνια, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σου στέλλω τὸ φύλλον, ἔχει λάθος εἰς τὸ ἐπάνωμον; γράψε μου, σὲ παρακαλῶ) **Νίκον Διακρίτουλον** (τὴν λύσιν θὰ εὐχῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 48 φύλλον σου ἰδίου τόμου, σελ. 382.) **Ἡλίων** τῆς **Ἀδῆς** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίον θανατηῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Μαρτίου.

Ὁ γάμος τῶν λέωνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράσῃται τὰς λύσεις σου αἱ δημοσιεύσονται, παλεῖται ἐν τῷ Ἰαννουῦ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἔσπετος περιέχει 80 φύλλα καὶ γράφεται φ. 1

83. Δεξιγυφός.

Θεῶν με Μανεδόνα θὰ ἐνώσης στρατηγὸν Κ' εἰς τὴν ζυῖν θὰ φέρῃς φιλόσοφον νεκρόν. *Ἐσπέρη ὑπὸ τοῦ Μονογυφούς [Ε]*

84. Συλλαβόγυφος

Τουλάχιστον τὸ πρῶτόν μου Σὲ ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου, Ἀντανομία τὸ τρίτον μου Φιλόσοφος τὸ σύνολόν μου. *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Δεξιγυφούς Φουδίας [Ε]*

85. Μαγεῖον Γράμμα μετὰ Τετραγώνου Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν

κάτω: λέξων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἐξ ὧν νὰποτελεσθῆ τετραγώνον.

Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]

86. Στοιχειόγυφος

Ἐλασρὰ πετῶ ἐπ' ὄψη, ἂν μάτηρ ὅπως εἶμαι, Ἀλλὰτὲ μου ἔνα γράμμα ἐπὶ Ἀγίων διὰ νὰ *ἔσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]*

87. Ἀσπέρ

Νάντικατασταθῶν οἱ ἄσπερι-σχοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὡστε νὰ ἀνομιμασθῶνται ὀρθοῦντος καὶ καθῆτος δύο ἔχθους, διαγωνίας δὲ δύο ἴσους. *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]*

88-89. Λογοπαίγνια.

1. — Ποία γλώσσα ἔχει στερὰ; *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]*
2. — Ποιοὶ ἀθάνατοι ἀπέθανον; *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]*

90. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 6	=	Στρατηγός.
2 3 4 5 6 7 2	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.
3 5 2	=	Θεός.
4 2 3 7 2	=	Ὄνομα κύριον θηλοκόν.
5 3 4 2	=	Χρήσιμον εἰς τὰ πλοῖα.
6 5 3 8 6	=	Ἀυτοκράτωρ.
7 8 6 7 2	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.
8 3 7 8 6	=	Ἀστερισμός.

Ἐσπέρη ὑπὸ τοῦ Μονογυφούς [Ε]

91. Φωνηεντόλιπον

Μνδρ-τν-θην-πρν-τε-ψκς-πν. *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κυματιόσεως Θαλάσσης [Ε]*

92. Ἑλλητισούφυλον

τα-σ-ω-ω-α-η-ε-ω-η. *Ἐσπέρη ὑπὸ τῆς Κίχλης [Ε]*

95. Γυφός

μπ I *Ἐσπέρη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀδῆς [Ε]*

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν κρυπτογραφικῶν ἀσκήσεων τοῦ 48 φύλλον.

665. Ἐνθάω, (ἔν. θῶω). — 664. Χάγη, (χά! γῆ). — 665. Χρώμα-Χόμα. — 666. Τὰ παπούτσια.

667. **ΑΝΤΙΟΠΗ**

Ρ	Α	Λ
Τ	Ε	Ι
Α	Ρ	Τ
Κ	Ι	Τ
Ρ	Σ	Ρ
Ι	Ο	Ρ
Σ	Σ	Σ

668. **ΦΑΡΟΣ** (μικρὸς ΟΡΑΦΑῖ) **ΓΩΝΙΑ** (ἐπ'ΑΙΝΩ Γενικός) **ΣΑΛΟΣ** (ἐπιμαλῆς ΟΛΑΣ) **ΤΕΡΑΣ** (ὁς ΑΡΕΤΗ) **ΑΡΤΟΣ** (ὡμαῖ Ο ΤΡΑχλος)

669-672. 1, Τὸ σάλπι (σά λειπ.) 2, ἡ θύελλα (θῦ θα I). 3, Ὅτι καὶ αἱ δύο εἶνε ὄμοι. 4, Ἡ μερὶ (εἶμαι ρς). — 673: Ὅχι βέβαια διότι ὁ Β. ἀναλογησας δι' ἑνὸς ἔχει τὸ γινῶθι σαυτόν, ἀπέδειξεν διὰ τὸ ἔχει. — 674-678. Γνωμῆς τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ζῶου λέων, σχηματίζονται αἱ λέξεις: **Ναυτολέων**, **Κλέων**, **Τυμολέων**, **Λαμαλλέων**, **Λεωτίδας**. — 679. Εἶνε 10 ἐτών, γιννθῆς τὸ 1869. Τῷ 1/5 τοῦ 30 καὶ τὸ 8+8+9=26+4=30. Τῷ 1/5 τοῦ 30 καὶ τὸ 1/15 (6+2) κάμνον 8, ἦτοι καὶ 1/5 τοῦ 10. — 680. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ρῆδιον. — 681. Παρὰ μικρὸν μὴ ἔχεις μεγάλη.